

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1446/2024
02.02.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Гордане Комненић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Марко Соколовић, адвокат из ..., против туженог Спортског савеза Ниша, чији је пуномоћник Предраг Нинић, адвокат из ..., ради поништаја и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3334/23 од 08.02.2024. године, у седници већа одржаној 02.02.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда Нишу Гж1 3334/23 од 08.02.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 3209/21 од 10.02.2022. године, која је исправљена решењем истог суда од 01.07.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев да се, као незаконито, поништи решење туженог о престанку радног односа тужиле бр. ...-.../... од 30.05.2018. године. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев да се обавезе тужени да тужилци уместо враћања на рад на основу поништеног решења о престанку радног односа, исплати накнаду штете у новчаном износу од 622.777,18 динара, што представља 18 минималних бруто зарада тужиле увећаних за минули рад. Ставом трећим изреке, обавезана је тужилка да туженом накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 267.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда Нишу Гж1 3334/23 од 08.02.2024. године, ставом првим изреке, укинута је пресуда Основног суда у Нишу П1 3209/21 од 10.02.2022. године, исправљена решењем истог суда од 01.07.2022. године и пресуђено тако што је усвојен тужбени захтев и поништено као незаконито решење туженог о престанку радног односа тужиле бр. ...-.../... од 30.05.2018. године, обавезан тужени да тужилци, уместо враћања на рад на основу поништеног решења о престанку радног односа, исплати накнаду штете у новчаном износу од 415.185,24 динара, што представља 12

бруто минималних зарада тужиле увећаних за минули рад, а део захтева за исплату износа од досуђеног до траженог износа од 622.877.18 динара (18 бруто минималних зарада увећаних за минули рад), се одбија као неоснован, као и да тужилци накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 582.875,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23- други закон) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилца је код туженог, Уговором о раду број ...-.../... од 05.05.2015. године, засновала радни однос на неодређено време на пословима ..., те је након укидања наведеног радног места упућена на рад код другог послодавца. Анексом уговора о раду број ...-.../... од 06.04.2017. године, враћена је на рад код туженог и распоређена на радно место ... у просторијама туженог. Наведено радно место систематизовано је Правилником о организацији рада Спортског савеза Ниша од 16.11.2016. године и у опису послова тога радног места, налазили су се и административни послови који се претежно поклапају са пословима радног места на коме је тужилца била распоређена према акту о систематизацији из 2015. године, као и са описом послова каснијег радног места тужилце. У вези са наведеним анексом од 06.04.2017. године, тужилца се обратила Инспекцији рада, у складу са чијим налогом је тужени, ради отклањања неправилности у погледу назива и описа послова са врстом и степеном стручне спреме тужилце, оформио радно место ..., на које је тужилца премештена Анексом уговора о раду потписаним 01.06.2017. године. Наведено радно место укинато је Правилником о систематизацији радних места код туженог од 30.10.2017. године, при чему послови тог радног места нису придодати опису послова запослених који су остали у радном односу код туженог, нити је укинато радно место ... – Одлуком од 25.12.2017. године код туженог је уведена минималана зарада и у складу са наведеном одлуком, дана 26.01.2018. године, тужилци достављено обавештење ради закључења новог анекса уговора о раду због измене коефицијента ради исплате минималне зараде, који је тужилца потписала. Побојаним решењем тужене од 30.05.2018. године тужилци је, на основу члана 179. став 5. тачка 1) Закона о раду, отказан уговор о раду због престанка потребе за обављањем послова, услед економских и организационих промена код туженог и исплаћена јој је припадајућа отпремнина.

Напред наведено чињенично стање утврђено је оценом доказа изведених од стране другостепеног суда, који је поступио у складу са одредбом члана 383. став 4. ЗПП и применом члана 387. става 1. тачка 6) ЗПП, укинуо првостепену пресуду и одлучио о тужбеним захтевима.

По становишту другостепеног суда, околности под којима је тужилци престао радни однос указују да у тренутку доношења решења којим јој је престао радни однос, није дошло до стварног престанка потребе за њеним радом, имајући у виду је потреба за обављањем послова администрације у већем или мањем обиму, као и по врсти и периоду, код туженог постојала, без обзира на који начин су ти послови били дефинисани, а посебно имајући у виду да радно место ... – ... није било укинато.

Код чињенице да је радно место тужилце укинато, али да реална потреба за обављањем послова тог радног места није престала, другостепени суд је оценио да је побијано решење од 30.05.2018. године незаконито, те да као такво не може производити правно дејство, због чега је поништено.

По оцени Врховног суда, становиште другостепеног суда засновано је на правилној примени материјалног права.

Одредбом члана 179. став 5. тачка 1) Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05 ...13/17), прописано је да запосленом може да престане радни однос ако за то постоји оправдан разлог који се односи на потребе послодавца и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла.

Одредбом члана 191. истог закона, прописано је да ако суд у току поступка утврди да је запосленом престао радни однос без правног основа, а запослени не захтева да се врати на рад, суд ће, на захтев запосленог, обавезати послодавца да запосленом исплати накнаду штете у износу од највише 18 зарада запосленог, у зависности од временаведеног у радном односу код послодавца, година живота запосленог и броја издржаваних чланова породице (став 5); под зарадом из ст. 5. и 7. овог члана сматра се зарада коју је запослени остварио у месецу који претходи месецу у коме му је престао радни однос (став 8).

По оцени Врховног суда, правилно је другостепени суд закључио да укидање послова на којима је тужилца радила код туженог није било објективно и стварно, те да је спроведеним изменама Правилника о организацији рада код туженог извршена злоупотреба отказног разлога из члана 179. став 5. тачка 1) Закона о раду. Из цитиране одредбе закона произлази да је сврха технолошког вишка отпуштање радника због боље организације, технолошких промена и због економских промена. С тога, потреба за обављањем одређеног посла или за радом одређеног броја запослених, може да престане само због побројаних узрока.

У конкретном случају, код туженог није престала потреба за обављањем послова на којима је тужилца радила, на шта упућује и чињеница да није било укинато радно место ... – ..., те да су се у опису послова тога радног места, налазили и административни послови који се претежно поклапају са пословима радног места на коме је тужилца била распоређена. С тога је правилна оцена другостепеног суда да је извршена злоупотреба отказног разлога и да је због тога побијано решење незаконито.

Како је усвојен тужбени захтев тужилце за поништај решења о отказу уговора о раду, то је правилна и одлука којом је обавезан тужени да тужилци, сагласно одредби члана 191. став 5. Закона о раду, на име накнаде штете због незаконитог отказа уговора

о раду исплати износ од 415.185,24 динара, као 12 бруто минималних зарада увећаних за минули рад, као и одлука о трошковима парничног поступка.

С обзиром да се ревизијским наводима не доводи у питање законитост и правилност побијане пресуде, Врховни суд је, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Како је ревизија туженог одбијена као неоснована, одбијен је његов захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, па је на основу члана 165. у вези члана 153. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија
Жељко Шкорић, с.р.

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**